



Научи се да отмъщаваш, както Бог „отмъщава"! Той не отмъщава, а винаги отвърща с любов и това обезоръжава хората. Когато научиш повече за някой, който не понасяш, ще видиш, че и той заслужава твоята доброта, твоята прошка. Просто не сме истинни; възможно е той много пъти да изкарва злоба, но никой не е зъл. Никой не е зъл. Стига само да направиш така, че злобата да се превърне в доброта. Стига да натиснеш подходящите бутони в душата му, за да се чуе тази мелодия на любовта. Изглежда натискаш погрешен клавиш. И се получава дисонанс, чуват се истерии, викове, хули, злоба, но в него съществува красив свят, който още не сме се научили да го откриваме, да го разкриваме, да го намираме.

Това е трудно, знай, трудно е, защото всички ние така да се каже не сме почувствали голяма любов в живота ни. Казвам ти да възлюбиш някой, но ти ми казваш:

- Как да възлюбя?

Ама повечето от нас сме смесили любовта с нашите лични нужди.

Един млад човек ми каза нещо, което много ме впечатли:

- Обичам една девойка изключително много, ценя я изключително много, удивлявам ѝ се изключително много и я искам изключително много!

- И какво правиш за това?

- Нищо! Тя никога няма да го научи!

- Защо?

- Защото обича друг и тъй като я обичам, затова и не ѝ говоря. Тъй като я обичам, затова никога не се меса в нейния живот, въпреки че сме заедно. Завърших университета и имах за цел да се сближим, за да създадем семейство, без нещо греховно, без нещо безнравствено, с много здрави подбуди, но когато разбрах, че има нещо друго в ума си, я оставих на спокойствие. Обичам я и затова не ѝ говоря. Обичам я и затова я отбягвам.

Това ще рече обичам, да мисля доброто на този, който обичам. И в този случай го правя, за да не се обърка едно сърце. . . да уважиш конкретния път, който някой иска да върви. Любовта те кара да се отдръпнеш встрани, и да превърнеш любовта в себе си в сълза, в диамант, в болка, която ще изкара жива вода(Йоан 4:10), и тогава в сърцето ти ще потекат води - как да го кажа - на божествена благодат, пък нека изглежда, че не проявяваш любовта си, че не я показваш, тази любов се задълбочава в тебе, ставаш много чувствителен, много истински, много честен човек и това ще бъде възнаградено в даден момент.

Обичам детето – казва майката – и му се обажда 500 пъти по телефона, казва, от любов, да види къде е, какво прави, докато реалността не е такава: тя не може да понесе детето да си тръгне от нея, от ръцете ѝ и от самия ѝ живот. И и къде си, с кои се и защо закъсняваш, какво чух до тебе, кой говори, коя е тази? Това е подозрителност, това е болна връзка, това не е любов, която означава отдаване, която означава искам да разтвориш крилете си, искам твоето добро. Той трябва да расте, пък аз да се смаявам(Йоан 3:30)- казал св. Йоан Предтеча, когато видял Господа. Обичам Господа и понеже Го обичам, не ми пречи да отида в ъгъла, защото, където и да отида, пред мене се простира такава светлина, че край няма и винаги ще съм в светлината, когато Го обичам. Затова не ме бърка, където и да отида, където и да ме сложиш, радвам се с Този, Когото обичам, обичам Го и отдалеч, обичам Го въпреки че изглежда, че аз угасвам, изчезвам, обичам Го и от разстояние и Го чувствам в сърцето ми и оставям пространство за другия да диша, да се движи, да се чувства свободен – не ме интересува дали говори с други, не се скандализирам, не ревнувам, не страдам и знаеш ли това какво кара твой човек ? – Да те обича още повече, да не се отлепя от тебе, защо ли? Защо ти го оставяш да се отлепи. Когато оставяш някой да се отлепи от тебе, той не се отлепя. Когато го дърпаш насила, ставаш отблъскващ и отблъскваща. Ти си разбрал, че това се получава в много връзки, понякога и в твоята връзка. С други думи да казваш:

- Ревнувам мъжа ми, не мога. .

Ако го обичаш, погледни в себе си, намери своята красота, научи се истински да го обичаш и да се молиш за него. И да чувстваш това, което той чувства и да казваш:

- Дали сега му е приятно това, което правя? Това, че го притискам, изморявам го, дали му харесва? Това, че ставам досадна съпруга?

Или мъжът да казва:

- Дали ѝ харесва на жена ми?

Когато четеш Евангелието, не го чети формално и например да казваш:

- Това, което се казва в него, мене какво ме засяга, каква връзка има с мене, къде да го приложам в живота си?

Христос казва:

- Това, което искате да направя за вас, направете го и вие за другите.

Би ли ти харесало това? Би ли ти харесало всеки път, когато ще кажеш нещо, ще се открехнеш малко в живота, когато ще отидеш с приятел на разходка, ще отидеш някъде сам - тогава да чувстваш, че съществува някаква трайна подозрителност? Защо отиде там? Защо ме остави, имаш нещо в ума си, защо говориш скришно по телефона, защо се обърна натам, защо го затвори рязко! Подозрения, подозрения . . Ама нищо не постигаш така. Любовта върви заедно със свободата. Обичам те и те оставям свободна; оставям те свободен да правиш каквото искаш. И ти казваш – с тази любов ме караш да те искам още повече, с това, че ме уважаваш. Във всеки случай Бог това прави- уважава ни във всеки момент от живота ни, оставя ни свободни, не ни отмъщава, оставя те да вършиш своя грях, постъпка, отдалечаване. И какво казва? Слънцето всеки ден слънцето за целия свят; слънцето е любов, всеки ден, когато слънцето изгрява, Бог сякаш ти казва:

- И днес, пак те обичам! Още един ден, който ти давам, не за да ядеш сам закуската си и

да започнеш деня си радостен, а да вземеш и това послание, че (Ти давам) още един ден което означава, че Бог ме обича!

И аз вчера имах егоизъм, имах и злоба, и завист, и мъст, и любопитство, и осъждане, и всичко друго, с което задоволих моя егоизъм, моя нарцисизъм, моята злоба. Христос обаче пак направи да изгрее Неговото слънце, видях светлината още един ден и какво казва?

- И днес отново те обичам! Въпреки че беше това, което беше вчера. И днес ти давам възможност отново да направиш твоя избор.

Когато вали дъжд, не съществува разлика между добри и лоши, а оросява всички, напоява всички къщи, всички ниви, навсякъде вали дъжд.

Видя ли? Бъдете милостиви, както вашият Отец е милостив. С други думи, да имаш милосърдие, състрадание, любов към всички, доброта, разбиране, колко хубави неща са това! Естествено колко трудни са всички те. Ти сега не ме познаваш и мислиш, че след като така говоря, така и разбирам нещата в живота и така ги живея, но нещата не са така. Този, който ме познава, затова и бързам да се извиня и да се оправдая с моя егоизъм и да кажа, че нещата не са така в живота ми, но четейки и виждайки истинска любов в хората, (казвам) че съм проумял, че така би било хубаво. Така би било правилно.

И така, какво се получава? Хайде да обичаш - разболяваш се, хайде да обичаш – чувстваш се изтощен. Хайде да обичаш – изморяваш се, измъчваш се, не си свободен, не можеш да спиш.

Веднъж някой ми каза:

- Любовта ме нарани.

И не знам дали помниш какво ти отговорих. Пак казах нещо мое, това, което разбрах в живота от прочетеното и видяното, че любовта сама по себе си никога не наранява. Любовта е живот, любовта е светлина, любовта е диханието на нашето сърце, тя е кръвообращение, тя е изпълването на мозъка, сърцето и клетките ти с кръв, изпълваш се с живот, когато обичаш. Любовта не те наранява. Въпреки това вярвам, че си бил наранен, но не поради любовта, а поради неизпълненото очакване, което си имал от мене да те възлюбя, когато ти си възлюбил; да бъдеш възнаграден, когато си възлюбил; да получиш отплата и отговор, когато си обикнал. Затова си бил наранен. Защото си очаквал определени неща, които не ти дадох и затова се нарани. Когато обаче разбереш, че истинската любов не дири, не очаква, не иска, тогава няма да те притеснява дали си взел или не си взел. Когато си получил отплата, отговор на любовта си, ще се чувстваш изключително хубаво, ще се радваш. Но и когато не получаващ, няма да страдаш. С други думи, не трябва да бъдеш апатичен, равнодушен, като камък, да не те интересува дали те обичат или не, „не ме интересува“, човек си и е естествено да се радваш, когато ти показват любов, тоест пригответи някакво хубаво ястие и искаш да ти кажат:

- Колко хубаво си го приготвил!

Не само заради ястието, а затова, че са те обикнали заради това. Чрез ястието търсиш любов – да покажеш и да вземеш. Когато обаче ти не получаваш това „Благодаря!", много пъти се измъчваш за разни неща:

- Виж, не ме погледна! Виж, не ми говори! Виж, не се отзова! Значи не ме обича!

И какво стана? Защо болката става толкова силна, когато никой не те обича? Мисля, че защото не сме се почувствали възлюбени от Бога. Ако постоянно чувствахме милувката, докосването на Христос до нашето сърце- представи си мислено как Христос държи сърцето ти в Своите ръце или как Неговите ръце постоянно го докосват си, галят го нежно и Той ти казва:

- Аз съм тук! Аз те обичам! Приемам те! Казвам ти, че си ценен, защото Аз ти давам ценност и Аз съм те създал и се грижа за тебе, защото сега Аз имам най-доброто разположение да те държа в живота, да ти давам всички дарове, които ти давам, и да съм близо до тебе постоянно, постоянно. . .

Когато почувстваш това нещо – чрез Христос, и почувстваш, че си възлюбен човек, възлюбено творение на Христос, ти си толкова сит, душата ти е изпълнена толкова много, съдът на сърцето ти прелива и след това не те интересува дали другите ти дават, за да се напълни сърцето ти от любов. То вече е пълно. Затова, ако ти дават, ти казваш:

- Благодаря ви изключително много!

И се радваш за братската любов, за общността с другите, за общия живот, общия поглед, изпълнен с топлина, целувката на другия, прегръдката, радваш се за всичко това, защото си човек. Имаш обаче и удивителната възможност и привилегия когато няма какво да ти дадат – това да не ти пречи. Защото умът и сърцето ти са приковани в уникалната ценност, която Христос ти дава и слушаш в себе си този глас на Христос, Който ти казва:

- Аз те обичам, Аз те обичам, Твоят Творец, Твоят Създател!

Това е нашият Бог, Който е напълно несебечине, Христос, Който има чиста любов, искреност във връзката Си с нас, Който може да ни спаси, да ни оживотвори.

Превод

от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}